

Η αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος της ληστείας στην σύγχρονη ελληνική έννομη τάξη

1. ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ ΤΟΥ α.380ΠΚ

Στο έγκλημα της ληστείας σήμερα δεν έχει σχέση με την ληστοκρατία. Αυτό που θεωρείται ληστεία σήμερα τυποποιείται ως η κατ' εξοχήν βίαιη προσβολή της ιδιοκτησίας, αφού περιγράφονται και τυποποιούνται διάφορες εκδοχές της βίαιης αφαιρέσεως ενός κινητού πράγματος από την κατοχή άλλου.

Σ' αυτή δεν την λειτουργική συνύπαρξη που συνδυάζει την **παράνομη βία (προσβολή προσωπικής ελευθερίας του προσώπου)** και την **αφαίρεση πράγματος (προσβολή της ιδιοκτησίας)** εντοπίζεται ακριβώς η αυξημένη απαξία της ληστείας, η οποία είναι ένα από τα πιο αυστηρώς τιμωρούμενα κακουργήματα του Ποινικού μας Κώδικα.

Δεδομένης της ταυτόχρονης προσβολής του έννομου αγαθού της ιδιοκτησίας αλλά και της προσωπικής ελευθερίας, η αντικειμενική υπόσταση της ληστείας αποτελείται από την **αντικειμενική υπόσταση της κλοπής (άρθρο 372 Π.Κ.)** και από την **αντικειμενική υπόσταση της παράνομης βίας (άρθρο 330 Π.Κ.)**.

Οι τρεις πλέον αντιπροσωπευτικές εκδοχές της ληστείας, που περιγράφουν και τους τρεις δυνατούς τρόπους τελέσεώς της, είναι:

α) Η ληστεία με την στενή έννοια του όρου (α.380, παρ.1 ΠΚ)

β) η ληστρική εκβίαση (α.380, παρ.1 ΠΚ)

γ) η ληστρική κλοπή (α.380, παρ.3 ΠΚ)

2. ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ **ΤΟΥ Α.380ΠΚ**

Για την στοιχειοθέτησή της **υποκειμενικής υπόστασης** της ληστείας είναι αναγκαίο να συντρέχει καταρχήν **δόλος οποιουδήποτε βαθμού** για την πραγμάτωση των στοιχείων της αντικειμενικής υπόστασης καθώς και σκοπός παράνομης ιδιοποίησης από τον ίδιο τον δράστη ή από τρίτον του παράνομα ιδιοποιούμενου ή κατ' αντιστοιχία παραδιδομένου πράγματος.

(Το τελευταίο αυτό στοιχείο αποτελεί ειδοποιό διαφορά της ληστείας από την με βίαιη κλοπή με σκοπό πρόσκαιρης χρήσεως μεταφορικού μέσου)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το φαινόμενο της ληστείας λοιπόν, αποτέλεσε μία αναμφισβήτητη πραγματικότητα του νεοελληνικού κράτους. Αρχικά εμφανίστηκε ως μία αντίδραση του κόσμου της υπαίθρου, αλλά και των αγωνιστών της επανάστασης απέναντι στη βαυαροκρατία και στην διάψευση του οράματος της δημιουργίας ενός αυτόνομου και αυτάρκους νέου ελληνικού κράτους.

Παράλληλα, η ληστεία ήταν συνυφασμένη με την κλεφταρματολική παράδοση και το όνειρο της απόσχισης τόσο του τουρκικού ζυγού αλλά και της κοινωνικοοικονομικής αποτελμάτωσης.

Ως εκ τούτου, έμμελε να συνδεθεί και με τον αγώνα για την απελευθέρωση όλων των υπόδουλων ελληνικών περιοχών. Έτσι, η ληστεία αυτής της περιόδου ταυτίστηκε με την κοινωνική διαμαρτυρία και τον ηρωισμό.

Γι' αυτό και δεν ήταν τυχαία η αδυναμία του κράτους να πατάξει το φαινόμενο της ληστείας, που αποτέλεσε αναπόσπαστο στοιχείο της ελληνικής πραγματικότητας για περισσότερο από έναν αιώνα.

*«Προς τους πάντας. Μη δηνάμενος να εύρο ίδινοσ δικαίου παρά τησ δυκαιοσήνησ των Ελλήνων, ηναγγάσθην να τονίσο το δίκαιον τησ Παρδάλασ ή Μαχαίρασ. Όθειον η ύψηστος αυτή λειτουργόσ τησ ανάνδρου Δικαιοσύνησ ονόματι Παρδάλα έχη τον λόγον από σήμερον εισ πάντασ τουσ αιωθούντασ και απίστουσ. Η λειτουργία αυτήσ έσεται πάντοτε ειλικρινήσ και ουδέποτε θέλλη λησμονήση τα Ιερά καθήκοντά τησ προς αναμονή του δικαίου.
Μαρτίου 1917»*